

PHILIPPA GREGORY

Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ

μετάφραση
Χριστιάννα Σακελλαροπούλου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

Στον Άντονι

Καλοκαίρι 1548

Το κορίτσι, γελώντας από την έξαψη, έτρεχε στον ηλιόλουστο κήπο προσπαθώντας να ξεφύγει από τον πατριό της, αλλά όχι τόσο γρήγορα ώστε να μην την προφτάσει. Η θετή της μητέρα, καθισμένη κάτω από μια πέργκολα φορτωμένη με μπουμπουκιασμένες τριανταφυλλίες, είδε φευγαλέα το δεκατετράχρονο κορίτσι και τον γοητευτικό άνδρα να κυνηγιούνται γύρω από τους μεγάλους κορμούς στο καταπράσινο πάρκο και χαμογέλασε, αποφασισμένη να βλέπει μόνο το καλύτερο και στους δυο: το κορίτσι που μεγάλωνε σαν κόρη της και τον άνδρα που λάτρευε εδώ και χρόνια.

Εκείνος άρπαξε το στρίφωμα του φορέματός της που ανέμιζε και την κόλλησε πάνω του για μια στιγμή. «Θα τιμωρηθείς, αφού σ' έπιασα!» της είπε, με το μελαχρινό πρόσωπό του ν' αγγίζει σχεδόν τα ξαναμμένα μάγουλά της.

Ήξεραν κι οι δύο για τι είδους τιμωρία μιλούσε. Εκείνη ξεγλίστρησε από τη λαβή του σαν κόμπος υδράργυρου κι έτρεξε μακριά, στην άλλη μεριά μιας διακοσμητικής κρήνης με μεγάλη στρογγυλή γούρνα. Μεγάλοι κυπρίνοι κολυμπούσαν νωθρά στο νερό· το αναφοκοκκινισμένο πρόσωπο της

Ελισάβετ καθρεφτίστηκε στην επιφάνεια όπως έσκυψε για να τον προκαλέσει.

«Δεν μπορείς να με πιάσεις!»

«Και βέβαια μπορώ».

Εκείνη έσκυψε κι άλλο, επιδεικνύοντας τα μικρά της στήθη μέσα από το τετράγωνο ντεκολτέ του πράσινου φορέματός της. Ένωσε το βλέμμα του πάνω της και το χρώμα στα μάγουλά της βάρυνε.

Ερεθισμένος, αλλά συνάμα διασκεδάζοντάς το, εκείνος παρακολουθούσε το ρόδινο χρώμα να απλώνεται στον λαιμό της.

«Μπορώ να σε πιάσω όποια στιγμή θέλω», της είπε, με το μυαλό του στο ερωτικό κυνήγι που καταλήγει στο κρεβάτι.

«Εμπρός, κάν' το!» του φώναξε, χωρίς να είναι σίγουρη τι ακριβώς τον προκαλούσε να κάνει, αλλά ξέροντας ότι λαχταρούσε ν' ακούσει τα βήματά του βαριά πίσω της στο γρασίδι, να νιώσει τα χέρια του να τεντώνονται για να την αρπάξουν και, πιο πολύ απ' όλα, να βρεθεί εγκλωβισμένη στα μπράτσα του, κολλημένη στο συγκλονιστικό ανάγλυφο του κορμιού του, με το τραχύ κέντημα του εφαρμοστού σακακιού του να της γδέρνει το μάγουλο και τον μηρό του ανάμεσα στα πόδια της.

Τσίριξε από την έξαψη κι έτρεξε σε μια μικρή αλέα από ίταμους, όπου οι κήποι του Τσέλσι κατηφόριζαν ως την όχθη του ποταμού. Η βασίλισσα σήκωσε χαμογελώντας το βλέμμα από το εργόχειρό της και είδε την αγαπημένη θετή της κόρη να τρέχει ανάμεσα στα δέντρα, με τον όμορφο σύζυγό της ελάχιστα βήματα πιο πίσω. Χαμήλωσε ξανά το βλέμμα στο κέντημά της, κι έτσι, δεν τον είδε να πιάνει την Ελισάβετ, να τη γυρίζει προς το μέρος του, να την κολλάει με την πλάτη της πάνω στον κόκκινο, σαν χάρτινο φλοιό του ίταμου και να της κλείνει το μισάνοιχτο στόμα με την παλάμη του.

Τα μάτια της μικρής σπίθιζαν από την ένταση, αλλά δεν αντιστάθηκε. Όταν εκείνος συνειδητοποίησε ότι δεν είχε

σκοπό να βάλει τις φωνές, τράβηξε το χέρι του κι έσκυψε το μελαχρινό κεφάλι του.

Η Ελισάβετ ένιωσε το μουστάκι του να της γαργαλάει τα χείλη και μύρισε το βαρύ άρωμα των μαλλιών, του δέρματός του. Έκλεισε τα μάτια κι έριξε πίσω το κεφάλι, προσφέροντάς του τα χείλη, τον λαιμό, το στήθος της. Όταν ένιωσε τα δόντια του ν' αγγίζουν το δέρμα της, δεν ήταν πια ένα κοριτσόπουλο που χαζογελούσε, αλλά μια νέα γυναίκα που βίωνε τα πρώτα σκιρτήματα του πόθου.

Εκείνος χαλάρωσε κάπως τη λαβή του στη μέση της και γλίστηρησε το χέρι του πάνω στο επίπεδο στομάχι της ως το ντεκολτέ της, για να περάσει ένα δάχτυλο μέσα από το ύφασμα. Η ρώγα της σκλήρυνε στο άγγιμά του κι ένα πιχτικό βογκητό ευχαρίστησης ξέφυγε από τα χείλη της· η προβλεψιμότητα της γυναικείας επιθυμίας τον έκανε να γελάσει, ένα βραχνό γουργούρισμα βαθιά στον λαιμό του.

Η Ελισάβετ πίεσε πάνω του το κορμί της κι εκείνος ανταποκρίθηκε χώνοντας τον μηρό του ανάμεσα στα πόδια της. Την κυρίεψε μια ακατανίκητη περιέργεια. Φλεγόταν να μάθει τι θ' ακολουθούσε.

Όταν εκείνος έκανε μια κίνηση να τραβηχτεί, τάχα ότι θα την άφηνε, τύλιξε τα μπράτσα της στον λαιμό του και τον τράβηξε ξανά πάνω της. Περισσότερο ένιωσε παρά είδε τον Τομ Σέιμουρ να χαμογελάει από ικανοποίηση με την ολοπρόθυμη συνενοχή της, καθώς το στόμα του πλησίαζε ξανά το δικό της, κι η γλώσσα του άγγιζε απαλά σαν τη γάτα τη γωνία των χειλιών της. Διχασμένη ανάμεσα στην απέχθεια και τη δίψα γι' αυτή την εκπληκτική αίσθηση, γλίστηρησε τη γλώσσα της να συναντήσει τη δική του και γεύτηκε την ασύλληπτη οικειότητα του ερωτικού φιλιού από έναν άνδρα.

Ξαφνικά, όλο αυτό φάνταζε υπερβολικό· ζάρωσε μακριά του, αλλά εκείνος ήξερε τον ρυθμό αυτού του χορού που η

ίδια προκάλεσε τόσο αστόχαστα και πλέον θα χτυπούσε μέσα στις ίδιες τις φλέβες της. Έπιασε το στρίφωμα του χρυσοκένητου φορέματός της και το ανέβασε ψηλά, μέχρι που μπορούσε να την αγγίξει, να γλιστρήσει το έμπειρο χέρι του ψηλά στους μηρούς της, μέσα από το λινό μεσοφόρι της. Η Ελισάβετ έκλεισε ενστικτωδώς τα πόδια της, μέχρι που ένωσε την ανάστροφη του χεριού του πάνω στο φύλο της. Οι κόμποι των δαχτύλων του πίεσαν μαλακά αλλά απίστευτα ερεθιστικά τα απόκρυφα της κι εκείνη έλιωσε. Λύγισαν τα γόνατά της και θα είχε σωριαστεί κάτω, αν εκείνος δεν την έπιανε γερά από τη μέση· αν ήθελε, μπορούσε να κατακτήσει εκείνη τη στιγμή την πριγκίπισσα Ελισάβετ, την ίδια την κόρη του βασιλιά, έτσι στα όρθια, κόντρα στον κορμό ενός δέντρου στον κήπο της βασίλισσας. Μόνο κατ' όνομα ήταν παρθένα. Στην πραγματικότητα, δεν ήταν καλύτερη από πεταλουδίτσα του δρόμου.

Ανάλαφρα βήματα στο μονοπάτι τον έκαναν να γυρίσει απότομα, αφήνοντας το φόρεμα της Ελισάβετ να πέσει και σπρώχνοντάς την πίσω του, για να την κρύψει με τον όγκο του. Οποιοσδήποτε θα μπορούσε να διαβάσει την έκσταση στο πρόσωπο της κοπέλας· ήταν ζαλισμένη από τον πόθο. Εκείνος φοβήθηκε πως ήταν η βασίλισσα, η σύζυγός του, την αγάπη της οποίας ποδοπατούσε κάθε μέρα ξελογιάζοντας την προστατευόμενη της κάτω από τη μύτη της: η βασίλισσα που είχε αναλάβει να μεγαλώσει την πριγκίπισσα προγονή της, η βασίλισσα που ονειρευόταν την κοινή τους ζωή ενόσω ακόμα καθόταν στο προσκεφάλι του ετοιμοθάνατου βασιλιά της Αγγλίας, του Ερρίκου Η'.

Ωστόσο, δεν ήταν η Αικατερίνη που στάθηκε μπροστά του στο μονοπάτι, αλλά ένα κοριτσάκι. Μια μικρούλα περίπου εννιά χρονών με μεγάλα, σοβαρά, σκούρα καστανά μάτια κι έναν άσπρο σκούφο δεμένο κάτω από το πηγούνι της. Κρατούσε στο χέρι της δύο βιβλία πιασμένα με κορδέλα βιβλιοπωλείου

και τον κοίταζε με ψυχρό, αντικειμενικό ενδιαφέρον, σαν να είχε δει και καταλάβει τα πάντα.

«Αχ, γλυκιά μου!» αναφώνησε δήθεν πρόσχαρα εκείνος. «Να ξέρεις, με τρόμαξες! Ούτε ζωτικό να ήσουν, έτσι ξαφνικά που εμφανίστηκες».

Η μικρή συνοφρυώθηκε με τη χειμαρρώδη υποδοχή του, για ν' απαντήσει πολύ αργά, με βαριά ισπανική προφορά: «Με συγχωρείτε, κύριε. Ο πατέρας μου μου ζήτησε να φέρω αυτά τα βιβλία στον αξιότιμο κύριο Τόμας Σέιμoure, και μου είπαν ότι θα σας βρω στον κήπο».

Πρότεινε το δέμα των βιβλίων και ο Τομ Σέιμoure αναγκάστηκε να κάνει ένα βήμα μπροστά για να τα πάρει από τα χέρια της. «Είσαι η κόρη του βιβλιοπώλη», είπε χαρωπά. «Του βιβλιοπώλη από την Ισπανία».

Η μικρή έγνεψε καταφατικά με το κεφάλι, συνεχίζοντας πάντως να περιεργάζεται το πρόσωπό του.

«Τι κοιτάζεις έτσι, μικρή μου;» τη ρώτησε, νιώθοντας την Ελισάβετ πίσω του να τακτοποιεί βιαστικά το φόρεμά της.

«Κοίταξα εσάς, κύριε, αλλά είδα κάτι πολύ τρομακτικό».

«Τι πράγμα;» απαίτησε να μάθει. Για μια στιγμή, φοβήθηκε πως θα του απαντούσε πως τον είχε δει με την πριγκίπισσα της Αγγλίας, με την πλάτη της κολλημένη σ' ένα δέντρο σαν να ήταν του δρόμου και τη φούστα της σηκωμένη, ενώ τα δάχτυλά του ψαχούλευαν τα απόκρυφά της.

«Είδα πίσω σας το ικρίωμα», είπε το απίθανο κοριτσάκι, πριν κάνει μεταβολή και γίνει καπνός, λες και είχε ολοκληρώσει την αποστολή του και δεν είχε τίποτ' άλλο να κάνει στον ηλιόλουστο κήπο.

Ο Τομ Σέιμoure στράφηκε στην Ελισάβετ, που προσπαθούσε να συμμαζέψει τα ανακατεμένα μαλλιά της με δάχτυλα που έτρεμαν ακόμα από τον πόθο. Του άνοιξε στη στιγμή την αγκαλιά της, λαχταρώντας λίγο ακόμα.

«Το άκουσες αυτό;»

Τα μάτια της Ελισάβετ ήταν δυο σκοτεινές σχισμές. «Όχι», αποκρίθηκε ξέπνοα. «Είπε κάτι;»

«Μόνο ότι είδε πίσω μου το ικρίωμα!» Ήταν πιο ταραγμένος απ' όσο ήθελε να δείχνει. Επιχείρησε να γελάσει, αλλά ακούστηκε περισσότερο σαν τρομαγμένο κρώξιμο.

Στο άκουσμα της λέξης «ικρίωμα», η Ελισάβετ ταράχτηκε. «Γιατί;» ρώτησε κοφτά. «Γιατί θα έλεγε κάτι τέτοιο;»

«Ένας Θεός ξέρει», ήταν η απάντηση. «Ανόητη, μικρή μάγισσα! Μάλλον μπέρδεψε τις λέξεις· ξένη ήταν. Τον θρόνο είδε πίσω μου!»

Αλλά αυτό το αστείο δεν ήταν επιτυχημένο, αφού στη συνείδηση της Ελισάβετ ο θρόνος και το ικρίωμα ήταν πάντα σε απόσταση αναπνοής. Όλο το αίμα στράγγισε από το πρόσωπό της, αφήνοντάς την πανιασμένη από τον φόβο. «Ποια είναι;» Η φωνή της έτρεμε από νευρικότητα. «Για ποιον δουλεύει;»

Εκείνος γύρισε να δει το μικρό κοριτσάκι, αλλά είχε ήδη γίνει άφαντο. Πέρα στο βάθος της αλέας μπορούσε να δει τη γυναίκα του να περπατάει αργά προς το μέρος τους, με την πλάτη της κυρτωμένη για ν' αντισταθμίξει την καμπύλη της κοιλιάς της.

«Μην πεις λέξη», είπε βιαστικά στην κοπέλα δίπλα του. «Ούτε λέξη για όλα αυτά, γλυκιά μου. Δεν θέλεις ν' αναστατώσεις τη θετή σου μητέρα».

Δεν χρειαζόταν να την προειδοποιήσει. Μπροστά στην υποψία κινδύνου, η Ελισάβετ ήταν σε πλήρη επιφυλακή, έχοντας πάντα επίγνωση ότι έπρεπε να παίζει έναν ρόλο προκειμένου να επιβιώσει. Μπορούσε πάντα να βασίζεται στη διπροσωπία της. Μόλις δεκατεσσάρων χρονών, μαθήτευε στην εξαπάτηση από τη μέρα που πέθανε η μητέρα της, δηλαδή εδώ και δώδεκα χρόνια. Ήταν απόγονος ενός ψεύτη, άλλωστε – ή μάλλον δύο, σκέφτηκε με κακεντρέχεια. Ναι, πόθο μπορούσε να νιώσει,

αλλά ήταν πάντα σε μεγαλύτερη ετοιμότητα ν' ανταποκριθεί στον κίνδυνο ή στη φιλοδοξία παρά στη λαγνεία.

Την έπιασε από το παγωμένο χέρι της και την τράβηξε ν' ανηφορίσουν μαζί την αλέα, προς τη σύζυγό του, την Αικατερίνη. Χάραξε ένα χαρωπό χαμόγελο στα χείλη του. «Επιτέλους, κατάφερα να την πιάσω!» φώναξε. Έλεγε τριγύρω με το βλέμμα για να σιγουρευτεί ότι η παράξενη μικρή είχε εξαφανιστεί. «Απίστευτη κούρσα, αλήθεια!»

Εκείνη η μικρή ήμουν εγώ, και τότε ήταν η πρώτη φορά που είδα την πριγκίπισσα Ελισάβετ: ξαναμμένη από επιθυμία, ξέπνοη από λαγνεία, να τρίβεται σαν γάτα πάνω στον άνδρα μιας άλλης. Αλλά ήταν η πρώτη και τελευταία φορά που είδα τον Τομ Σέιμουρ. Αποκεφαλίστηκε εκείνη την ίδια χρονιά κατηγορούμενος για εσχάτη προδοσία, ενώ η Ελισάβετ είχε αρνηθεί τρεις φορές ότι της ήταν οτιδήποτε παραπάνω από ένας απλός γνωστός.